

Warme zorg

Marcia, *wijkverpleegkundige Proteion*

Het is 07:00 uur. Mijn ochtendroute begint. Ik geniet van de rust terwijl ik naar mijn eerste cliënt rijd. In gedachten neem ik mijn route door. Hoe zou het met Claas gaan? Claas is terminaal. Zijn lichaam is op, na alle ziektes die het te verduren kreeg. Samen met zijn naasten zorgen mijn collega's en ik er voor dat zijn laatste levensdagen zo comfortabel mogelijk zijn. De zorg voor Claas is intensief, maar ook heel mooi.

Als ik de straat van Claas binnenrijd, merk ik dat ik een beetje gespannen ben. Benieuwd hoe ik hem aantref. De situatie is onvoorspelbaar en kan in één dag, of zelfs in enkele uren, omslaan. De code van het sleutelkluisje kan ik inmiddels dromen. Ik loop rustig binnen. Daar zit hij. Slapend. Als hij me hoort, opent hij zijn ogen. "Dag meisje, ben je er weer?" Ik leg mijn hand op de zijne. "Een rustige nacht gehad?", vraag ik. Zijn partner geeft aan dat het vanochtend relatief goed met hem gaat. Voorzichtig begin ik met zijn verzorging. Voor mij is dit geen standaard zorg. Alles gebeurt in overleg met hem en zijn familie. Opgefrist en tevreden leunt Claas achterover in zijn stoel. Dit zijn de kleine dingetjes waarvan hij geniet. Terwijl ik het rapport bijwerk, zie ik zijn ogen weer dichtgaan. Hij is uitgeput. Heeft de komende uren nodig om bij te komen. Met een tevreden gevoel neem ik afscheid van zijn vrouw. We weten allebei dat dit misschien de laatste keer is geweest dat ik iets voor hem heb kunnen betekenen.

Warme zorg en een luisterend oor bieden. Elke dag opnieuw bekijken hoe de situatie is en daar op inspelen om het voor de cliënt en zijn naasten zo draaglijk mogelijk te maken. Dat maakt terminale zorg voor mij zo bijzonder.

Daarom is het mijn Proteion.